

Ramon Barnils, un pensador català

XIII Setmana del Llibre en Català (21 de febrer – 3 de març 2002) Palma (Mallorca)

Presentació del llibre: Articles. Ramon Barnils. Barcelona, La Magrana, 2001.

Dimecres 27 de febrer 2002

Rosa Calafat

Barnils. Sí Ramon Barnils, un periodista CATALÀ, ara que en som tan escaços! No perquè no n'hi hagi, sinó perquè els que ens mostren els nostres(?) mitjans de comunicació de masses (i de socialització) són híbrids.

Jo com en Barnils pens que el nostre poble té de tot i molt; tot i l'esforç constant dels nostres(?) polítics i/o planificadors autonòmics que fan *l'ullastre el brancat* per anul·lar la normalitat catalana. Vegeu la notícia publicada a "Diari de Balears", signada pel periodista Carles Canals, el 9 de febrer del 2002:

"La defensa efectiva de les llengües cooficials per part de les comunitats autònomes a l'Estat espanyol serveix perquè els ciutadans europeus amb segones i terceres llengües regionals puguin emprar els seus idiomes amb orgull".

Vet ací un prejudici en majúscules. Categories, com la carn de vadella: de primera, de segona i de tercera... I ens han de defensar d'això, els nostres polítics autonòmics? "Aquesta" continua l'article "ha estat una de les conclusions *positives* de la II Trobada del Partenariat per la Diversitat que ahir fou closa a la seu de la Fundació la Caixa a Palma", a la qual hi assistiren els Directors de Política Lingüística de la Generalitat de Catalunya i del Govern Balear.

Digau als vostres fills que viuen al 100% en català - perquè per socialització primària i secundària (escola bàsicament) se senten catalans, i europeus de primera- que són com carn de vadella de rebaixes, segons els seus polítics!

I en Barnils, diu: 1997. "I mentrestant nosaltres, els nostres polítics, defensant-nos mediocrement de la mediocritat imposada. Pitjor, de la mediocritat insoluble –en adjectiu de Joan Fuster–".

Avui, 27 de febrer del 2002, a la XIII Setmana del Llibre en català, a Palma, presentam: *Ramon Barnils. Articles*, a cura de Carles Serrat (La Magrana 2001). Un bon tast de lucidesa. Ho diu en Serrat mateix: "En falten de bons (d'articles)? Sí, ja està dit. Aquest llibre conté una minúscula mostra de l'obra periodística del Ramon Barnils. N'hi ha algun dolent? NO".

El pròleg del llibre és de l'escriptor Joan de Sagarra:

"Aquests articles il·lustren," diu Sagarra "de manera molt convincent, una altra faceta professional d'en Ramon: la del periodista de combat, impertinent i políticament incorrecte". Sagarra, al pròleg, retreu els valors morals, la dignitat humana i intel·lectual d'en Barnils: "Alguns d'aquests articles," diu Sagarra "en Ramon els va pagar molt cars, se li van tancar portes i va crear-se enemistats irreconciliables, algunes de les quals fins i tot malaltisses, com s'ha pogut comprovar amb motiu de la seva mort. Em refereixo, en especial, a dos articles publicats al setmanari *El Món*: 'Roma no paga traïdors' (13/5/83) i 'El franquisme dels anitfranquistes' (24/6/83)".

Acaben les paraules de Sagarra. Personalment, us recoman els dos articles esmentats: ja tenen 20 anys i no han perdut un bri de força. Són una anàlisi lúcida, exacte, puntual dels nostres connivents (afegiu-hi també, l'article de 1996, *L'últim Cambó encara belluga*).

Què hi trobam a faltar a l'acurada presentació d'en Joan de Segarra? Una dada cabdal, bàsica: En Ramon Barnils, com fan els bons periodistes d'arreu, esquartera la realitat, en treu els budells -d'acord- per tal de fer evident l'engany, la hipocresia, la buidor i la lletjor; però tot això, ho fa singularment. I què és el que distingeix en Barnils, d'altres GRANS periodistes del món? El fet que Barnils articula la universalitat a través del punt de vista català. En Barnils pot escriure en espanyol, en català; podria escriure en finès, en letó, tant és, sempre pensa en català. Com ho ha fet mil·lenàriament aquest poble nostre. I com ho farem, si fracassen els qui ens volen eixorcs.

Voleu punt de vista català? A l'article *Carregar i descarregar* (no és inclòs en aquesta selecció d'articles que avui presentam) Barnils parla dels actes simbòlics: de qui va fer primer el cim de l'Everest, si Mallory i Irvine o si sir Edmund Hillary i el xerpa Tensing. "Tot ho aclareix en el mateix reportatge Hillary", diu Barnils, "quan diu que potser sí que els altres hi havien pujat primer, però que ell i Tensing n'havien baixat". I continua en Barnils, "Aquí ja ho sabíem: diuen els castellers no fets malbé per la competició que un castell no és carregat fins que no és descarregat".

És difusor del pensament català. Quina urgència en tenim, de persones com ell! Com diu el savi Joan Bastardas: "Llavors, el problema que tenim ara mateix no és el de poder continuar parlant en català, sinó el de poder continuar pensant en la nostra pròpia llengua". Vet ací el gran mestratge de Barnils. I vet ací un llibre farcit de lucidesa catalana: una bona mostra d'estil depurat, directe al cervell, intemporal. Ho hagi dit el 70, el 80, el 90, el 2000... Cadascuna de les frases d'en Barnils es pot il·lustrar amb exemples quotidians i d'ara: I a aplicar-ho arreu.

Benvolguts amics, Un cop paït el llibre, pus mai llegireu el diari o escoltareu les notícies amb la mateixa disposició. Vet ací una sacsada intel·lectual FORTA.

Bé, i de quines coses parla en Barnils? De política, d'economia, de literatura, de societat, DE CULTURA, en majúscules.

I com que en Barnils parla tot sol, el farà parlar a ELL. Escoltau-lo perquè és un doll de poesia i un raig d'intel·ligència. I un bon cop de puny als *mamellons*, qualificatiu usat per Barnils, i que defineix aquells que accepten, justifiquen i viuen –perquè cèntims els en dóna- d'una Constitució que ens degrada vilment a idioma no esmentat, a poble trossejat, esmicolat, a poble de roïssos (l'article 145 de la Constitució espanyola impedeix la federació entre els territoris dels PPCC). A ca una revalenta ELLS. I visca en Barnils.

Per a Barnils la nostra terra, Catalunya, té dues tares: una llei dictatorial, repressiva, ara en diuen Constitució; i un polítics mediocres i connivents i mamellons.

Vivim allò que el 1983 Barnils definí ja com *El franquisme dels antifranquistes*. Diu Barnils: "Qui passa la vida lluitant contra del drac, acaba tornant-se drac". Aquesta la va deixar dita Nietzsche. Com que és alemany, la traduirem: "Qui es va passar els anys lluitant contra el franquisme, es va tornar franquista". (...) El desencís, la desmobilització, la lluita per mantenir les cadenes del consumisme, les hores extres, l'estatalització (nacionalització en diuen, els poca-vergonyes) i la planificació cultural han substituït la llibertat i els seus efectes secundaris".

En voleu exemples actuals, de les paraules d'ara fa 20 anys d'en Barnils?

Entrevista a Jordi Pujol, President de Catalunya, *Diario de Mallorca* (2-11-01): "¿ Utiliza usted a menudo la expresión Países Catalans?" "La utilizo, pero sé que hay que ir con sumo cuidado con estas cosas. (...) Ahora bien, según como se use la expresión Países Catalans, y dado que el balear se siente balear –más bien mallorquín, menorquín o ibicenco-, eso puede disgustar. **No queremos molestar**".

Més exemples del franquisme dels antifranquistes: Vegeu la redacció de l'article 8 de la Llei de Comerç de les Illes Balears, d'ara fa dos dies progressistes. Per quedar astorats, amb ulls de bubota foradada per la vida. Article 8. *Drets lingüístics dels consumidors*, punt 2:

‘Ens els establiments al detall explotats per empreses que disposen d’una plantilla laboral de més de cinc treballadors, els consumidors tenen, a més, el dret de ser atesos en la llengua oficial de les Illes Balears que escullin’

Ei, potser els nostres polítics autonòmics s’han pensat que no ho llegiríem, en això! Perfecte. Excel.lent. Ni *la senyora Pepis* ho faria tant bé, en això de jugar com si fos ve!

És a dir que hi ha uns ciutadans que tenen drets i deures; i uns altres que només tenen drets, perquè algú ha decidit que parlen ‘llengües de categoria inferior’, i els polítics autonòmics hi han vingut a bé. I ens volen fer creure que TOTS dos ciutadans tenen el mateix SUS, vaja arrancada, a l’hora “d’escoger”, UEP, vull dir *escollir*. Vata, triar? I la mare de Déu Joana, Eh?

Anàlisi d’en Barnils: **La Constitució i Catalunya**

1994. Diu Barnils a l'article titulat: *El uso de una lengua*. ‘Con la inestimable ayuda de la Constitución vamos a quitarle el olor de azufre a la palabra ‘monolingüismo, terror de tantos ciudadanos y de la aplastante mayoría de sus voceros: Constitución española en mano, dos tercios de sus sujetos están sometidos al monolingüismo, así como tres cuartos del territorio: ambas Castillas, Andalucía, Canarias, Extremadura, Murcia, Asturias, Cantabria... (...)’

>>En la última ola sobre que si catalán que si castellano en Cataluña, la palabra monolingüismo ha brillado por su ausencia, y la que ha salido ha sido la de ‘bilingüismo’ y su aplicación en Cataluña’.

I diu a un altre article: ‘El bilingüismo és lo que és: los catalanes sí, los españoles no’. I més, “dues llengües en fan mitja”.

I llavonnes surten els quatre planificadors –polítics autonòmics- i fan pets exitosos de no sé quin Congrés, trobada o reunió; i de no sé quin Xoc, Pla (?), constitucionalment correctes. I la seu plena d’ous!

Des del setembre del 2000 les Illes Balears tenen un Decret d’ordenació general dels ensenyaments de l’educació infantil, de l’educació primària i de l’educació secundària obligatòria. El Decret afegeix que, ‘en qualsevol cas, s’han de respectar els drets lingüístics individuals, d’acord amb la legislació vigent’. Garantim així la integració i la normalitat social del català? Dia 4 de setembre del 2000 el ‘Diari de Balears’ titulava: ‘Les escoles balears rebran abans de fi d’any 800 nous alumnes estrangers’. Us imaginau per quina llengua passarà això d’exercir el Dret lingüístic, *Constitución en mano?*

I per si hom no ho ha acabat d’entendre: el 4 de maig del 2001 el Govern de les Illes Balears aprova el Currículum Integrat de Llengües (el CIL Decret 67/2001), pel qual s’ estableix el currículum de l’ educació primària a les Illes Balears, i normes posteriors. S’hi diu que: ‘el català i el castellà són dues llengües romàniques que presenten molt components lingüístics i culturals comuns o semblants i perquè són les dues llengües oficials de la nostra comunitat’.

Monolingüisme? N’hem tingut fins ara, en temps d’en Franco i tot! Monolingüisme, normalització europea, versus el danès, finès, l’estó, etc.? Ca barret, *300 millones!* Els Nostres(?) polítics, les nostres lleis fan l’obra grossa d’en Franco.

Parla Barnils: "...ser española le cuesta a Cataluña, sin contar al País Valenciano y las Islas Baleares, un billón de pesetas al año. La lengua, con bilingüismo, retrocede. La cultura, con competencia exclusiva, sigue organizada desde España".

Per a Barnils l'Espanya Constitucional és l'Espanya de Franco: "UNA, GRANDE I LIBRE". D'arguments, ens en dona per regalar i vendre. D'exemples, també. I a afegir-ne. Ves quin remei!

1984. Parla Barnils: *Els no-blancs*. "Deia Nietzsche que qui passa quaranta anys lluitant contra el drac acaba per convertir-se en drac. Si això no fos veritat, no s'explicaria per què els escriptors gallecs han d'entendre's més amb els catalans o amb els bascos, que no pas amb els portuguesos i els brasilers (...) el franquisme, del gallec, en deia sovint 'galaico-portuguès, terme més acostat a la realitat que no l'imbècil 'llengua no castellana de Galícia', és a dir, la llengua de l'autonomia gallega". I PUNT.

Ara, aquí, en diuen amb el Progrés, "Quatre illes: un país". Tot i que les Balears no existeixen com a realitat política fins a la constitució espanyola de Cadis, 19 de març de 1812.

La Constitució –aquesta d'ara- és, per tant, l'Espanya de sempre, la dels borbons: l'Espanya de tota la vida. Barnils parla del paper de la Monarquia en aquest panorama polític.

1994. *Monàrquics monàrquics*. "La monarquia no exclou l'activitat sexual. Per això hi ha monàrquics que diuen que no són monàrquics sinó juancarlistes, i per això les televisions no van dir ni mu sobre els vint-i-cinc anys de l'activitat juancarlista del dictador Franco"

1997. *Llephant Llepets*. "Fragments de la minicrònica d'un diari espanyol, sobre la visita del rei d'Espanya al Pallars que va generar 'situacions entranyables' (...) La reina va convidar a cafè la propietària d'un bar, la qual 'no rentarà la tassa per conservar-la, com un record de la visita.

>>La diferència amb Franco és que amb aquest el ridícul l'havien de fer cada dia, i durant quaranta anys"

1993. *No és el rei, és la mania*. "Els curadors dels texts publicats deixen dir al beneit d'en Villalonga (Cosseluis de Villalonga?: Exacte aquell qui té tan poca classe que s'ha arribat a estirar la trossa –el monyo, per dir-ho com el baró de Maldà- i, amb ganes que se sabés, amb el no menys inefable baró von Tyssen) que el rei li va dir que el Franco, poc abans de morir, l'únic que li havia demanat era: 'Altesa, l'únic que us demano és que mantingueu la unitat d'Espanya'. Quina mania."

Anàlisi d'en Barnils sobre l'actuació dels borbons contra tot Catalunya

1992. *L'alegria i els Borbons*. "Ja fa tres o quatre anys, esperant el dinar al port de Ciutat de Mallorca amb el rector de la Universitat, Nadal Batle, el Biel Mesquida i el Toni Bennàssar, qui signa es va interessar, una vegada més, per les particularitats de l'estiueig dels Borbons a Mallorca (...) Que hoo deu fer que els Borbons són dels pocs que creuen en els Països Catalans –va dir l'un o l'altre- i s'han convençut que ens han de vigilar de prop.

-I no es distreuen mai? Sempre de cara a la feina?

-Sempre (...)

Ara, tres o quatre anys després de l'erudita divagació, els Borbons continuen creient en coses curioses: la independència de Catalunya. ¿I com és que els Borbons creien en els Països catalans ja fa tres o quatre anys i ara creuen en la independència de Catalunya com ho demostra que la família *au gran complet* ens ha amenitzat, matí, nit i matinada, els Jocs Olímpics? No s'entén, si del tòpic entornament que solen atribuir al rei

d'Espanya, n'excloem ministres d'origen català que formen part de l'esmentat entorn... I encara hi ha qui es pregunta què hi fan, ministres i similars d'origen català, a Espanya: informar, ves què”.

Barnils denuncia, seguit i espès, l'estat d'alienació mental dels nostres poders autonòmics. Denuncia la dictadura CULTURAL que pateix el nostre poble. Què és dictadura i què és cultura per l'intel·lectual Barnils?

1994. *Pere Calders*. ‘La dictadura és que aquell simple redactor (es refereix a ell mateix) no sabés que aquell escriptor (Pere Calders) que li sonava era cunyat del seu company de redacció Tísner (...) La dictadura és la separació de la vida i de l'obra, que esterilitza l'una i mata l'altra d'un sol tret”.

Vet ací amb un exemple clar i de ben devora els efectes terribles de la colonització: la substitució dels referents propis per uns d'externs. Vet ací un exemple clar del que és dictadura. I els nostres polítics i planificadors sembla que no tenen aturador en això de fer-nos un no-res.

Aprovació del Consell Executiu de la Universitat de les Illes Balears, el 13 de febrer del 2001: ‘Per tal d'aprofundir l'amistat entre els pobles espanyol i xinès i promoure intercanvis educatius i culturals entre Europa i Àsia, la UIB oferirà una formació de 600 hores d'espanyol a quaranta xinesos, durant el curs 2001-2002, perquè es puguin matricular en algun estudi ofert per la UIB a partir del curs 2002-2003”. I tot en espanyol. I visca signatures del Pla de Xoc. Què s'han pensat que som beneïts, aquests betzols?

Qui no ha vist a TV3 na Rociito, la Pantoja, na Conxa Velasco –l'altre dia de pagès- i tota la caverna espanyola pròpia?

Dia 20 de setembre del 1993 a ‘El Temps” Barnils denuncia el poc ressò mediàtic que aleshores havia tingut el Centenari de Riba. Explicació que en dóna en Barnils: vivim en ‘un camp de rocs, on triomfen els destralers. Per això, Riba, no s'ha vist, últimament tampoc, en el partit. Ni s'hi veurà mentre el camp no sigui mínimament, d'herba”.

Dia 7 de febrer d'enguany, el 2002, a la tertúlia del matí de ‘Catalunya Ràdio” amb en Basses al capdavant. Tots els contertulians s'esforçaven a parlar d'en Cela, del Nobel. De l'herència. D'amunt i avall. Del bé i del mal. Una hora de bon matí de cafè espanyol. ‘Catalunya Ràdio” no dedica una hora a parlar d'Alcover, de Fabra o de Barnils; de Bauçà, de Vinyoli o de Companys. Parlen d'en Cela perquè és internacionalment espanyol, i se n'obliden dels universalment catalans.

El 1998 en Barnils també parlà del Nobel espanyol: l'enfocament ben diferent al de Basses *and company*. Devers el 1998, Cela es negà a acceptar homenatges com el que feia poquet havien fet a Lorca. Explicació de Barnils: ‘com que Lorca era homosexual, es veu que els homosexuals actuals participen amb entusiasme en els homenatges, i és aquesta participació entusiasta dels homosexuals la que no li agradaria al Nobel espanyol per a ell mateix”.

En definitiva, picabaralotes d'espanyols. Què fa en Barnils? Fa evident al públic lector les diferències de contingut entre les disputes de dos espanyols i les disputes de dos catalans universals: Espriu i Ferrater.

A l'article, *Espriu més que Cela*. Barnils explica la feta següent: això era que Espriu qualificà Ferrater de ‘bessó de la monja Isabel de Villena, engalipador de Joaquim Molas, amb coneixements exhaustius sobre talossos, cardànies, afrodisíacs, ovaris, testicles, purgacions, pornografies, terrorismes, renyocs, alcohols i disbauxes, tot i no ser més que un tímid sexual i un impotent i de no saber divertir les noies sinó amb versos.

>>Déu n'hi do." segueix Barnils "Bé: això és un insult, i això és literatura. I allò de Cela i els seus irritats contraopinants no passa de ser un mostuari de capellans de tísic refet i llepets de caganers".

Conclusió d'en Barnils: "Espriu no arribava al Nobel, ni Ferrater –ni Josep Pla ni Marcel Proust ni James Joyce ni Vladimir Nabokov; Cela sí, i els seus Echegaray també".

Mentrestant al·lotets, les nostres televisions, ràdios i diaris són plens d'híbrids, de col·laboracionistes, de genteta constitucionalment correcte. Planes plenes de l'Espanya borbònica, del *Generalísimo* de tota la vida. Llegiu els articles, *Un tomb per la púrria (I), (II), (i III)* de 1994: "A *Un tomb per la vida* ja llunyà el personatge triat era Carles Sentís Anfruns, periodista i polític." Escriu Barnils: "I amb l'esperança, desesperada, de descobrir que Sentís no hi és convidat. Que hi ha estat imposat –com Porcel a *Tres senyores i un senyor*." Barnils en treu bibliografia, bona documentació i informa el lector que, "l'espia de Franco és el Sentís, apa".

I per què Sentís, els *sentisos* de torn surt(en) a la televisió? Per què? Ho explica Barnils a l'article, *El professor Arzalluz* (1996). Escoltau que en diu dels nostres periodistes mediàtics, EL MESTRE DE PERIODISME DE LA UAB. Parla Barnils: "L'altre dia ens van haver d'ensenyar Arzalluz, i com que era a TV3 i els professionals seleccionats eren els adients, un d'*El País* edició nostra (nostra-nuestra), dos de la casa i un quart del casolà *Avui*, s'ho va passar pipa explicant-se fins a l'obvietat.

>>I nosaltres, més. Quan li van preguntar sobre la reacció del PSOE contra que el PP acordés coses als nacionalistes, Arzalluz va contestar, òbviament, que aquesta posició era més vella que d'anar a peu: fa quinze anys Alfonso Guerra havia reaccionat així mateix quan el govern d'UCD negociava amb el PNB. En aquest punt, i mantenint la seva habitual cortesia, es va permetre un acudit –acudit?- per als atents i oients periodistes: en repetir el tan alarmat com volgudament alarmant ploricó del Guerra que la UCD 'volia vendre Espanya', va amollar que ell per cert no sabia qui la vol comprar. Els col·legues, muts. Per sords, és clar. I òbviament (...) El senyor Arzalluz és massa clar per als instal·lats en la confusió, innata o professional."

La lluita de Barnils és activa: davant l'alienació dels nostres mediàtics. Barnils a través dels seus escrits, de la seva paraula, de les seves accions, de la seva vida, es dedica a universalitzar el nostres mites, a retre-hi homenatge. Parla de Riba, de Vinyoli. En Barnils parla de Puig Antich, de Gabriel Ferrater (Per cert, l'article que dedica a Ferrater és una lliçó d'erudició; un exemple de què i com haurien de parlar les nostres (?) enciclopèdies; d'informació ben triada. Veg. pàgina 134). Parla del mestre Tísner. Vegeu l'article escrit el 2000 i titulat, *Major Tísner*. "Perquè el major Artís, soldat al servei de la República democràtica i legalment constituïda, ha mort sense haver recuperat el seu estatus social legalment aconseguit, i sense haver gaudit d'altra democràcia que la pactada entre franquistes i antifranquistes. Entre josantonians com José María Aznar i antifranquistes com Santiago Carrillo.

>>Qui se'n desesperi acabarà perdent. En canvi, en Tísner ha mort com havia viscut. Lluitant a favor i no pas en contra, atacant i no pas defensant-se o ganyolant. Quan, amb el món caigut damunt meu perquè en Tísner, escriptor, periodista, publicista i major de l'Exèrcit de la República –i de l'edat del mun pare, soldat d'artilleria del mateix Exèrcit- m'havia de fer d'auxiliar, ell es va dedicar amb entusiasme a explicar-me el sentit de la sanefa, el per què de les ratlles, els tons i els puntejats. I en recordaré el sentit mentre visqui"

BARNILS, Ramon: passió intel·lectual, humana fins el moll de l'ós pels patriotes íntegres. Menyspreu als connivents i denúncia a les actituds covards. *En la octava del Santo* escriu: "Se ha cumplido ya la octava del primer aniversario de la muerte de Gabriel Ferrater, y nadie ha escrito nada al respecto (...). NO es vacío: es ignorancia".

Vegeu l'article: *Vinyoli i la púrria*. Us en llegesc un trosset, un petit tast, per fer-vos-en talent del gros: "Bé , ara s'ha mort, i vegem-ho: al president de la Generalitat d'amunt, Jordi Pujol, uns dies abans de la mort del poeta, li va telefonar un dels assessors de cultura que ell mateix té nomenats. L'assessor li va dir que convindria donar la medalla d'or de la Generalitat a Vinyoli. –Ja m'hi assessoraré- va ser la increïble, i exacta, resposta de Pujol al seu assessor. Una vegada mort el poeta, Pujol va declarar en nota oficial que feia anys que no llegia Vinyoli, però que de jove l'havia llegit molt. Pujol, doncs, reconeix oficialment no haver llegit el millor Vinyoli i haver-se empassat el Vinyoli vulgar i corrent. Aquest xicot necessita assessors (...)

>>La púrria que pretén passar per les nostres minories dirigents estava i està contra Vinyoli, viu o mort, perquè bevia. Una: la gent normal i corrent entén molt bé que Vinyoli begués, vista la púrria que duem lligada al coll. I dues: encara bevia poc."

Barnils usa la ironia i el sarcasme. La paraula clara i neta de les dones i els homes d'aquest poble nostre. No li calen adjectius estentissos, ni meravellosos, ni fantàstics, ni blaus, ni mediterranis. Barnils és directe i punyent com el gra d'all, ben sa. Escoltau-lo: "Sa Excel·lència el Generalíssim – no és broma ni és un acudit de sudaques: un dels títols oficials del magne assassí era el de Generalísimo". I més encara, parau esment al mitjà de transport que aconsella per a l'exèrcit espanyol. La cosa és que fa un grapat d'anys els francesos se'ls acudí de fer una desfilada militar als Camps Elisis de París per commemorar els 50 anys del desembarcament aliats a Normandia. I diu Barnils: "Si no fos que Mitterrand també hi ha convidat l'exèrcit espanyol, i aquí és on l'espectacle pot resultar baratament surrealista. Espanya, que aleshores tenia forma de dictadura falangista, no va entrar en guerra –dos mort de gana, obligats i quatre folls a la División Azul. En canvi, soldats bascos, soldats catalans i algun republicà espanyol van entrar amb els exèrcits aliats a París el 14 de juliol de 1944. Com s'ho farà el protocol francès, per situar l'exèrcit espanyol a la desfilada?"

>>Suggerim que el carregui a collibè."

I amèn. I acabam amb el valor, la ràbia i la moral de les paraules lúcides d'aquest intel·lectual català: "El món és molt gran; Madrid, un atzucac"

Per molts anys, BARNILS.